

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Martina Láníčka a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **P. M.**
zastoupen advokátem Mgr. Janem Davidkem
sídlem Lešetín II 7147, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem Třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

za účasti
osob zúčastněných
na řízení: **1) Česká telekomunikační infrastruktura**
sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3

2) J. L.

3) M. L.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KUZL 60898/2018 ze dne 15. 10. 2018

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje č. j. 60898/2018 ze dne 15. 10. 2018 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jana Davidka, sídlem Lešetín II 7147, 760 01 Zlín.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 17. 12. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 60898/2018 ze dne 15. 10. 2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl odvolání žalobce proti rozhodnutí Obecního úřadu Horní Lideč (dále také jen „stavební úřad“) ze dne 28. 6. 2018, č. j. 1385/2017. Tímto rozhodnutím stavební úřad vydal k žádosti osob zúčastněných na řízení č. 2 a č. 3 (dále jen „stavebníci“) podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“) a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“) dodatečné povolení na stavbu „Přístavba k přístřešku pro auto a vyzdění stávajícího přístřešku x na pozemcích parc. č. X a X v k. u. x“ (dále také jen „Stavba“) a zároveň stanovil podmínky pro dokončení stavby.
2. Žalobce připomíná, že je vlastníkem pozemků, které s předmětnou Stavbou bezprostředně sousedí; namítá, že napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do jeho vlastnického práva. Dále uvedl, že od počátku namítá, že Stavba je umístěna v rozporu s příslušnými právními předpisy upravujícími minimální odstupové vzdálenosti, zejm. § 25 vyhl. č. 501/2006 Sb., přesto bylo rozhodnutím Obecního úřadu Horní Lideč rozhodnuto dne 29. 6. 2016 o povolení výjimky z minimální odstupové vzdálenosti Stavby od hranice s pozemky žalobce. Nedodržení minimální vzdálenosti je nezákonné, stejně jako rozhodnutí o povolení výjimky. Byly překročeny meze správního uvážení v otázce posouzení tzv. stísněnosti území. Nelze dosahovat zvýšení kapacity pozemku prostřednictvím udělení výjimky. Pokud stísněnost není objektivní, ale způsobily ji samy osoby zúčastněné na řízení tím, že území zastavily, nemůže být taková stísněnost důvodem pro udělení výjimky ani pro umístění stavby. Institut výjimky má být využíván toliko za účelem zohlednění objektivní situace v místě, nikoli jako nástroj umělého navyšování kapacity území. Udělení výjimky bylo odůvodněno mj. tím, že tzv. kvalita prostředí je i přes udělení výjimky zachována. Žalobce však namítá, že se prvostupňový správní orgán vůbec nezabýval

Shodu s prvopisem potvrzuje

otázkou zastínění pozemků žalobce. Argumentem pro povolení výjimky nemůže být to, že předmětná stavba již stojí. Nadto, při povolování výjimky se správní orgány dopustily zásadního procesního pochybení, když prvostupňový správní orgán před vydáním rozhodnutí o povolení výjimky nestanovil ani jinak neurčil lhůtu pro možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí.

3. Žalobce dále namítl, že také samo řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí je stíženo procesními vadami. Žalobce v rámci prvostupňového řízení při ústním jednání dne 23. 3. 2018 navrhl jako důkaz k prokázání tvrzení, že realizací předmětné stavby došlo ke zvýšení vlhkosti na pozemcích žalobce svědeckou výpovědí jeho rodinných příslušníků, přičemž ve lhůtě stanovené stavebním úřadem žalobce podáním „Návrh účastníka na doplnění dokazování“ ze dne 20. 4. 2018 identifikoval jednotlivé osobě, které ke svědecké výpovědi navrhuje. Usnesením ze dne 27. 3. 2018 stavební úřad řízení přerušil, dne 22. 5. 2018 oznámil ukončení dokazování a poučil o možnosti se seznámit s podklady rozhodnutí a zároveň oznámil pokračování v řízení. Z tohoto usnesení žalobce teprve zjistil, že stavební úřad dne 2. 5. 2018 a 16. 5. 2018 provedl výslech jím navržených svědků, ovšem bez toho, aby jej o výsledku informoval a umožnil mu klást svědkům dotazy. Výsledky byly nadto provedeny v době, kdy bylo řízení přerušeno. Žalobce tedy dne 1. 6. 2018 navrhl doplnit dokazování řádným provedením výsledku svědků. Tímtež podáním žalobce zpochybnil posouzení vlivu budované zástavby na zvýšenou vlhkost ze dne 14. 4. 2018 a navrhl vyhotovení nového posouzení spojeného s následným místním ohledáním. Takový návrh však stavební úřad nijak nerefletoval.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K námitkám týkajícím se povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu uvedl, že povolení výjimky spočívající v umístění stavby přístřešku a vyzdění stávajícího přístřešku na společné hranici pozemku, stejně jako předběžné povolení výjimky z dodržení minimální odstupové vzdálenosti, není v rozporu se zákonem. Stavební úřad na základě žádosti stavebníků provedl dne 17. 6. 2016 ohledání na místě stavby a zjistil, že na pozemku parc. č. X ve vlastnictví stavebníků je také umístěn sloup elektrického vedení a vzdušné elektrické vedení, tj. také ochranné pásmo zařízení elektrizační soustavy. Ve smyslu § 46 odst. 8 zákona č. 458/2000 Sb., je v ochranném pásmu mimo jiné zakázáno zřizovat bez souhlasu vlastníka zařízení nadzemního či podzemního vedení stavby či umísťovat konstrukce a jiná zařízení. Užívání pozemku parc. č. X je tedy omezeno ochranným pásmem, stavebníci tudíž nemohou užívat západní část svého pozemku, a proto Stavbu rozestavěli u východní hranice svých pozemků parc. č. X a X. Důvodem pro udělení výjimky tedy není pouhá stísněnost pozemku, ale zejména to, že tato je způsobena vedením distribuční soustavy, která je provozována ve veřejném zájmu. Pokud se týče oslunění, stavebníci zajistili posouzení oslunění, z něhož bylo zjištěno, že Stavba i stávající dům nepřistíní pozemky víc, než je stanoveno normovanou hodnotou.
5. Pokud se týče procesně nesprávného provedení výsledku svědků, tento byl proveden sice v rozporu s § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nicméně podle žalovaného byl výslech nadbytečný, neboť dokazování týkající se vlhkosti pozemku žalobce považoval za dostatečné, když bylo prokázáno, že na pozemku žalobce po rozestavění předmětné stavby může být zvýšená vlhkost, nicméně podle vyjádření hydrogeologa může být pozemek žalobce vlhký z důvodu, že žalobce nesystematicky nakládá s dešťovou vodou z objektu č. p. X. K navrhovanému novému posouzení ze strany žalobce je třeba uplatnit koncentrační zásadu, o které byli účastníci poučeni dne 23. 3. 2018.

6. Osoby zúčastněné na řízení se ve věci nijak nevyjádřily.
7. Krajský soud po ověření, že jsou splněny veškeré procesní podmínky řízení, přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez jednání, neboť dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.
8. Z obsahu správního spisu krajský soud pro potřeby přezkumu napadeného rozhodnutí zjistil, že na základě žádosti stavebníků o dodatečné povolení stavby ze dne 17. 12. 2015 bylo u stavebního úřadu vedeno řízení o dodatečném povolení předmětné Stavby. V rámci tohoto řízení stavebníci požádali dne 4. 1. 2016 o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu, a to z požadavku minimálního odstupu staveb; výjimka byla stavebníkům povolena rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 29. 6. 2016 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 9. 2016. Následně, po opakovaném rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby a zrušení těchto rozhodnutí a vrácení věci žalovaným, proběhlo dne 23. 3. 2018 ústní jednání, při kterém byli účastníci poučeni, že námítky, popřípadě důkazy, mohou uplatnit nejpozději právě při tomto jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto. Žalobce přitom navrhl provést výslech svědků k otázce zvýšení vlhkosti na svém pozemku v důsledku povolované stavby. Stavebním úřadem mu byla stanovena lhůta 30 dnů k označení konkrétních osob, které navrhuje k podání svědecké výpovědi. Následně dne 27. 3. 2018 stavební úřad řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušil. Dne 14. 4. 2018 bylo stavebníky do spisu založeno Posouzení vlivu budované zástavby na zvýšenou vlhkost pozemku (vyjádření hydrogeologa). Dne 20. 4. 2018 označil žalobce konkrétní osoby, jež navrhuje vyslechnut jako svědky. Stavební úřad následně dne 2. 5. 2018 a 16. 5. 2018 provedl výslech navrhovaných svědků, aniž by o tom zpravil kteréhokoli účastníka řízení. Dne 22. 5. 2018 byli účastníci vyzváni k vyjádření k doplněným podkladům. Nato žalobce, po nahlédnutí do spisu a seznámení se podklady rozhodnutí dne 30. 5. 2018, navrhl dne 1. 6. 2018 kromě opakované výpovědi navrhovaných svědků také vyhotovení nového posouzení spojeného s místním ohledáním, kde by bylo možno klást na místě samém otázky posuzující osobě. Stavební úřad dne 28. 6. 2018 rozhodl bez dalšího o dodatečném povolení Stavby; k odvolání žalobce rozhodl následně žalovaný napadeným rozhodnutím.
9. Krajský soud se nejprve zabýval námítkami týkajícími se rozhodnutí o povolení výjimky z odstupové vzdálenosti Stavby od hranice s pozemky žalobce, tedy rozhodnutí dle § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. o udělení výjimky z parametrů stanovených § 25 odst. 5 této vyhlášky. Jak dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu, „*I. Rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení. Takové rozhodnutí lze proto soudně přezkoumat pouze v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. II. Samostatně soudně přezkoumatelným ve smyslu § 65 s. ř. s. by bylo rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu pouze v případě, pokud by po jeho vydání nebylo k uskutečnění příslušného stavebního záměru zapotřebí žádného navazujícího úkonu stavebního úřadu.*“ (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, čj. 8 As 8/2011-66). Je tedy nutné se namítanou nezákonností tohoto podkladového rozhodnutí, která má v zásadě povahu závazného stanoviska, zabývat při přezkumu napadeného rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s. Po

provedeném přezkumu se přitom krajský soud ztotožnil se závěrem žalovaného, resp. se závěry stavebního úřadu, které jsou obsaženy v rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2016, zejména v části, ve které žalovaný uzavřel, že důvodem pro udělení výjimky není pouhá stísněnost pozemku, ale zejména to, že tato je způsobena vedením distribuční elektrizační soustavy, která je provozována ve veřejném zájmu. Stavební úřad i žalovaný nevybočili z rámce stanoveného § 169 odst. 2 stavebního zákona, když přezkoumatelným způsobem vysvětlili, že povolenou výjimkou nedojde k ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví, života osob a sousedních pozemků nebo staveb, přičemž zároveň ustanovení § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. umožňuje povolení výjimky z parametrů stanovených § 25 odst. 5, resp. 6 této vyhlášky. Lze se ztotožnit s tím, že pokud je užívání pozemků stavebníků omezeno v části vedením elektrizační distribuční soustavy a tudíž s tím související existencí ochranného pásma, lze shledat potřebu pro zastavění jiné části pozemku v sousedství žalobce, přičemž samotným umístěním na hranici pozemků nedojde k znatelnému zásahu do práv žalobce. Nelze se přitom ztotožnit s argumentací žalobce, že stavebníci si stísněnost způsobili sami vlastní zástavbou; tento argument je v přímém rozporu se zjištěními učiněnými v rámci řízení o výjimce. Pokud se jedná o namítané nedostatečné oslunění, pak v rámci řízení o výjimce žalobce tuto skutečnost namítl až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a žalovaný správně podotkl, že se stavební úřad tudíž v řízení o výjimce touto skutečností nezabýval.

10. Namítá-li žalobce porušení § 36 odst. 3 správního řádu v řízení o povolení výjimky, je sice pravdou, že stavební úřad před vydáním rozhodnutí o povolení výjimky nevyzval účastníky k seznámení se podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, nicméně je třeba připomenout, že rozhodnutí o povolení výjimky má povahu závazného stanoviska a žalobce se v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby s podklady pro rozhodnutí, tedy i s podklady rozhodnutí o výjimce jako podkladového rozhodnutí seznámil (resp. měl účinnou možnost se seznámit) nejpozději dne 30. 5. 2018. Nesprávný postup stavebního úřadu v řízení o povolení výjimky lze sice kvalifikovat jako porušení ustanovení o řízení, nicméně žalobce tímto postupem nemohl být zkrácen na svých právech a tato vada sama o sobě nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce měl možnost v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby namítat jím tvrzenou nezákonnost podkladového rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu; nadto v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí krajský soud k námitkám žalobce hodnotí ve smyslu § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s. i zákonnost rozhodnutí podkladového.
11. Ve vztahu k podkladovému rozhodnutí – rozhodnutí o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu tedy krajský soud uzavírá, že jej nezákonným neshledal a toto rozhodnutí bylo relevantním podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu, potažmo žalovaného, o dodatečném povolení stavby.
12. Krajský soud nicméně dospěl k závěru, že v řízení o dodatečném povolení stavby došlo ze strany stavebního úřadu a následně žalovaného, který postup stavebního úřadu aproboval, k vadě řízení, v jejímž důsledku neobstojí skutkový stav zjištěný správními orgány.
13. Jak totiž vyplývá z obsahu spisu, dne 23. 3. 2018 se ve věci dodatečného povolení stavby konalo ústní jednání, při kterém byli účastníci poučeni, že námitky, popřípadě důkazy, mohou uplatnit nejpozději právě při tomto jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto. Žalobce přitom navrhl provést výslech svědků k otázce zvýšení vlhkosti na svém pozemku v důsledku povolované stavby. Následně dne 27. 3. 2018 stavební úřad řízení podle § 64

odst. 1 písm. a) správního řádu přerušil. Dne 14. 4. 2018 bylo stavebníky do spisu založeno Posouzení vlivu budované zástavby na zvýšenou vlhkost pozemku (vyjádření hydrogeologa). Dne 20. 4. 2018 označil žalobce konkrétní osoby, jež navrhuje vyslechnut jako svědky. Stavební úřad následně dne 2. 5. 2018 a 16. 5. 2018 provedl výslech navrhovaných svědků, aniž by o tom zpravil kteréhokoli účastníka řízení. Žalobce po nahlédnutí do spisu a seznámení se podklady rozhodnutí dne 30. 5. 2018 navrhl dne 1. 6. 2018 kromě opakované výpovědi navrhovaných svědků také vyhotovení nového posouzení spojeného s místním ohledáním, kde by bylo možno klást na místě samém otázky posuzující osobě. Tento důkazní návrh však nenalezl u stavebního úřadu odezvu.

14. Krajský soud má na rozdíl od žalovaného za to, že návrh žalobce na vyhotovení nového posouzení vlivu Stavby na vlhkost pozemku žalobce byl uplatněn včas a procesně účinným způsobem a není na něj možné uplatnit omezení dané § 112 odst. 1 stavebního zákona. Byť byl totiž žalobce poučen dne 23. 3. 2018 ve smyslu citovaného § 112 odst. 1 stavebního zákona, že námitky a důkazy musí uplatnit nejpozději u ústního jednání, upřel mu stavební úřad jeho právo prokázat jimi uvedené námitky navrhovanými důkazy, když v přímém rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu nevyrozuměl žalobce o konání svědeckých výpovědí; tudíž takto provedené důkazy nemohou být účinným podkladem rozhodnutí. Jestliže však bylo žalobci upřeno právo provést jím navržený důkaz, nelze z hlediska rozsahu zjištění stavu věci považovat za dostatečné, že stavebníci důkaz k posouzení vlhkosti již doložili a vycházejí tak v zásadě pouze z tohoto posouzení. Žalobce byl vadným postupem stavebního úřadu připraven o možnost prokazovat své námitky a bylo tudíž na místě jeho důkazní návrh akceptovat. V důsledku uvedeného je předčasný závěr žalovaného o nadbytečnosti provedení svědeckých výpovědí, neboť nelze předjímat závěry dalšího posouzení vlivu Stavby na vlhkost pozemku žalobce. Posouzení vlivu Stavby na vlhkost na pozemku žalobce je přitom podstatnou okolností, kterou musí vzít stavební úřad při rozhodování o dodatečném povolení stavby v potaz.
15. Uvedeným postupem tedy správní orgány ve svém důsledku porušily povinnost vyplývající z § 3 správního řádu, tedy zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. V důsledku nezákonného pominutí žalobcem navrženého důkazu, resp. nepřijatelného zdůvodnění jeho neprovedení, tak správní orgány vycházely při svém rozhodování ze skutkového stavu, který vyžaduje doplnění.
16. Krajský soud proto ze všech uvedených důvodů napadené rozhodnutí pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. zrušil a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude správní orgán vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
17. Žalobce byl v řízení procesně úspěšný, a proto mu krajský soud přiznal dle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení sestávající ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a dále z nákladů právního zastoupení advokátem za 2 honorovatelné úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepsí žaloby) po 3 100 Kč dle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“), 2 x paušální náhrady hotových výdajů advokáta po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 AT, 21% DPH z těchto částek dle ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. ve výši 1 428 Kč, celkem tedy 11 228 Kč. Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení dle ust. § 64 s. ř. s. ve spojení s ust. § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Lhůtu

k plnění náhrady nákladů řízení určil krajský soud s ohledem na odlišný okamžik nabytí právní moci prvostupňových rozhodnutí dle o. s. ř. a s. ř. s. na 30 dnů od právní moci rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s. ř. s., ust. § 159 a ust. § 160 odst. 1 o. s. ř.).

18. O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 5. listopadu 2019

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu